

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 109.490 van 20 juli 2002
in de zaak A. 124.144 - IX 3424**

In zake : de NV EEG SLACHTHUIZEN LAR
die woonplaats kiest bij
advocaten J. Van Den Broecke en K. Segers
kantoor houdende te Waregem
F. Verhaeghestraat 5

tegen :

de BELGISCHE STAAT vertegenwoordigd door de minister van
Volksgezondheid

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de NV EEG Slachthuizen LAR op 20 juli 2002 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van “het Besluit (van 17.07.2002) van de Minister van Volksgezondheid, ter kennis gebracht aan [...] verzoekster bij aangetekend schrijven van 17.07.2002, ontvangen op 18.07.2002, houdende intrekking, die een aanvang neemt de derde dag die volgt op [de] dag waarop het bestreden Besluit genomen werd, van de erkenning EEG 118 van de inrichting van [...] verzoekster”;

Gelet op de beschikking van 20 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 juli 2002, om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van advocaten J. Van Den Broecke en P. Defreyne die verschijnen voor de verzoekende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur Ch. Bamps;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat de minister van volksgezondheid met een 17 juli 2002 gedateerd schrijven aan de verzoekende partij meedeelt dat zij “op basis van artikel 3, §2, van het Koninklijk Besluit van 30 december 1992 betreffende de erkenning en de inrichtingsvoorwaarden van de slachthuizen en andere inrichtingen, besloten [heeft] om de erkenning EEG 118 van [de] inrichting in te trekken”, en vermeldt dat haar beslissing ingaat “vanaf de derde dag na de datum vermeld op deze brief”;

Overwegende dat luidens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat luidens artikel 8, 6°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen; dat de verzoekende partij in het verzoekschrift laat gelden dat de normale schorsingsprocedure, “die wellicht 45 dagen zal duren”, op zich ontoereikend is omdat de opgelegde intrekking “haar uitwerking [heeft] vanaf 20.07.2002” en “omdat door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing reeds onherstelbare schade werd aangericht” en de alsdan later te bevelen schorsing “onmiskenaar te laat [zou] komen omdat het ernstig nadeel dat door verzoekster zou worden geleden, zich reeds voltrokken zou hebben en niet meer of alleszins heel moeilijk nog hersteld zou worden, met name zo moeilijk als in het geval dat de tenuitvoerlegging niet wordt geschorst”;

Overwegende dat de toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State ernstig verstoort, de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum beperkt en de uitoefening van de rechten van de verdediging van de verwerende partij aanzienlijk in het gedrang brengt; dat daarom de aanwending van die procedure zeer uitzonderlijk moet blijven, in die zin dat ze slechts mag

worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, ofwel door verzoeker op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond; dat dit laatste impliceert dat verzoeker aan de hand van precieze en concrete gegevens aantoont dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen;

Overwegende dat het enige feit dat verzoekende partij ter zake aanhaalt om de uiterst dringende noodzakelijkheid te verantwoorden de datum - 20 juli 2002 - van de bevolen intrekking van de erkenning en bijgevolg de sluiting van het slachthuis is; dat zij voorts wel refereert aan “het ernstig nadeel” zoals zij het heeft uiteengezet in verband met de derde schorsingsvoorwaarde; dat zij in haar inleidend verzoekschrift met het oog op de derde in herinnering gebrachte voorwaarde evenwel stelt dat “de vernietigingsprocedure niet volstaat om aan verzoekster herstel te geven”; dat zij dan een uiteenzetting geeft van het nadeel dat zij vreest te zullen ondergaan door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden maatregel; dat zij betoogt dat zij door de intrekking van de erkenning geen enkel dier meer mag slachten, wat gevolgen heeft voor de verdere economische uitbouw van haar bedrijf, dat zij door de sluiting van haar bedrijf een onnoemelijk winstverlies zal lijden, dat zij de omvang van dit pecuniair nadeel niet precies kan vastleggen, dat zelfs na een latere nietigverklaring de gedeerde winst moeilijk bepaald kan worden, dat ze in de onmogelijkheid verkeert het reeds bestaande cliënteel te bedienen, laat staan bijkomend cliënteel te verwerven, dat haar financiële situatie sterk zal terugvallen, dat haar “kredietwaardigheid/geloofwaardigheid” in het gedrang komt bij haar kredietinstellingen, dat ze grote vaste klanten zal verliezen, dat haar plaats op de concurrentiemarkt zwaar zal worden aangetast, dat haar commerciële reputatie op een ongeoorloofde manier zal worden aangetast, waardoor ze een moreel nadeel lijdt, dat het bedrijf 23 werknemers telt die door de sluiting niet tewerkgesteld kunnen worden binnen het bedrijf en niet kunnen genieten van werkloosheidssteun, wat voor haar ontegensprekelijk een onherstelbaar financieel verlies inhoudt, dat de kans bovendien reëel is dat deze mensen het bedrijf verlaten en onmiddellijk ander werk vinden in andere slachthuizen, en tenslotte dat ze door de sluiting liquiditeitsproblemen krijgt, vermits ze haar verplichtingen tegenover haar bank niet kan naleven;

Overwegende dat de verzoekende partij aldus argumenteert dat het nadeel in hoofdzaak zo al niet uitsluitend een financieel nadeel is dat door haar niet geduld kan worden tot aan een uitspraak ten gronde; dat zij echter geen enkel specifiek en concreet gegeven aanvoert dat de Raad van State er van kan overtuigen dat het aangevoerde nadeel, zo het al ernstig is in de zin van een gewone schorsingsprocedure, dermate buitengewone proporties aanneemt dat het voor haar onmogelijk is om het te kunnen dragen gedurende de tijd die nodig is voor de normale afwikkeling van een dergelijke procedure; dat zij enkel verwijst naar de quasi onmiddellijke ingang van de bevolen intrekking; dat echter het gegeven dat het nadeel of het risico erop langer blijft voortbestaan wanneer de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd, op zich nog geen reden is om te besluiten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is; dat daar anders over oordelen zou betekenen dat alle schorsingsprocedures volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid zouden kunnen worden behandeld, wat uiteraard de negatie zelve van de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid en van het zeer uitzonderlijke karakter van de schorsingsprocedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou betekenen;

Overwegende dat verzoekende partij er niet toe komt aan te tonen dat een schorsing bevolen na de afwikkeling van de gewone schorsingsprocedure onherroepelijk te laat komt en zijn nuttig effect zou verliezen; dat niet is voldaan aan de eerste, cumulatieve voorwaarde om tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan; dat de vordering dienvolgens moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringend noodzakelijkheid, bepaald op 175 euro, komen ten laste van verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op 20 juli 2002, door :

de HH.	G. VAN HAEGENDOREN	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	F. BONTINCK	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BONTINCK.

G. VAN HAEGENDOREN.